

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **V. H.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Davidem, advokátem se sídlem v Lounech, Mírové náměstí 48, za účasti **Celního ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, Elišky Krásnohorské 2378/24, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 11. 2004, č. j. 15 Ca 115/2004 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 11. 2004, č. j. 15 Ca 115/2004 - 30, byly zamítnuty žaloby stěžovatele proti rozhodnutím Celního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 20. 4. 2004, zn. 3010/04-21 a zn. 3011/04-21, kdy prvním z nich došlo k zamítnutí jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Celního úřadu v Žatci ze dne 15. 1. 2004, č. j. 1587-08/03-21, jímž mu bylo podle § 267 odst. 1 zák. č. 13/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „celní zákon“) dodatečně vyměřeno clo a daň z přidané hodnoty ve výši 5487 Kč a v souladu s odst. 4 citovaného ustanovení penále ve výši 1098 Kč a druhým z nich bylo zamítnuto odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Celního úřadu v Žatci ze dne 15. 1. 2004, č. j. 1587-09/03-21, jímž mu bylo podle týchž ustanovení celního zákona dodatečně vyměřeno clo a daň z přidané hodnoty ve výši 49 869 Kč a penále ve výši 9974 Kč. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud uvedl, že stěžovatel navrhl k propuštění do režimu volného oběhu osobní automobily zn. RENAULT Megane a FORD Mondeo a předložil kupní smlouvy uzavřené s německým podnikatelem, jež obsahovaly ujednání o kupní ceně

v částkách 2000 DEM a 3500 DEM, preferenční větu osvědčující evropský původ zboží, byly opatřeny razítkem a podpisem stěžovatele i razítkem prodávajícího a podpisem osoby oprávněné za něho jednat. Celní úřad propustil zboží do navrženého celního režimu a při vyměření celního dluhu vycházel z uvedených kupních cen. Následně na základě dožádání provedl Celní úřad v Chemnitz šetření, během něhož opatřil kupní smlouvy na uvedená vozidla. V těchto kupních smlouvách, jejichž kopie obdržel příslušný celní úřad, byly uvedeny vyšší kupní ceny prodaných vozidel, a to v částka 3000 DEM a 8500 DEM a navíc kupní smlouva týkající se vozidla FORD Mondeo neobsahovala preferenční větu osvědčující evropský původ zboží. Kupní smlouvy získané dožádáním obsahovaly všechny zákonné náležitosti, byly opatřeny razítkem a podpisem stěžovatele i razítkem prodávajícího a podpisem osoby oprávněné za něho jednat. Zahraniční celní orgán tyto smlouvy získal prověřením účetnictví prodávajícího, v němž naopak nedohledal kupní smlouvy, které předložil stěžovatel. Za tohoto stavu celní orgány obou stupňů správně vycházely z kupních smluv, které byly opatřeny dožádáním. Totožnost kopií kupních smluv s jejich originály zahraniční celní orgán ověřil, při vyřizování dožádání postupoval v souladu s příslušnou mezinárodní smlouvou. Proto je třeba tyto doklady považovat za důkazní prostředky a lze z nich v projednávané věci vycházet. Opatřením si kupních smluv dožádáním celní úřad podle § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) prokázal existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů vedených stěžovatelem. Za tohoto stavu věci přešlo důkazní břemeno na stěžovatele, který měl podle odst. 9 citovaného ustanovení prokázat, že příslušné automobily zakoupil za kupní ceny, které v celních prohlášeních uvedl. Tuto povinnost však nemohl splnit odkazem na jím předložené kupní smlouvy, neboť právě kvůli zpochybnění jejich věrohodnosti jako povinných záznamů připojených k celním prohlášením došlo k přenosu důkazního břemene na celního deklaranta. Protože stěžovatel další důkazní prostředky nepředložil ani nenavrhl jejich provedení, neunesl důkazní břemeno, neprokázal tak zakoupení příslušných automobilů za částky uvedené v kupních smlouvách, které připojil k celním prohlášením. Z uvedených důvodů krajský soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými.

Stěžovatel se v kasační stížnost podané v zákonné lhůtě dovolával ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť kasační stížnost opřel o tvrzený důvod nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a o důvod vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Dále stěžovatel namítal, že celní orgán v rozporu s § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků neprokázal existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem, když smlouvy opatřené zahraničním celním orgánem nejsou originály. Na jedné z nich není uvedena preferenční doložka, bez které by se ocítl v situaci, kdy by mu nebylo přiznáno osvobození od cla, čím by se s ohledem na kupní ceny srovnatelného vozidla konkurenčních firem stalo toto vozidlo fakticky neprodejným. Dále tvrdil, že na jedné z nich není jeho podpis. Údaje psané rukou v předtisku kupní smlouvy předložené Celnímu úřadu v Žatci jsou psány vlastní rukou stěžovatele, avšak údaje v předtisku smlouvy získané od celních orgánů ze Spolkové republiky Německo včetně data vlastní rukou psány nebyly. Nepředložením originálu kupních

smluv je zbaven možnosti namítat jejich nedostatky. Z uvedených důvodů navrhl napadený rozsudek zrušit a vrátit soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 320 písm. b) zákona č. 13/1993 Sb., ve znění platném v r. 2000 a 2001, platí pro řízení před celními orgány při rozhodování o vyměřování a vybírání cla, daní a poplatků obecné předpisy o správě daní a poplatků s výjimkami taxativně stanovenými.

Podle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem,

Podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Citovaná ustanovení taxativně stanoví, které skutečnosti prokazuje daňový subjekt a které správce daně. Daňový subjekt jako nositel důkazního břemene na celní subjekt je povinen navrhnout či označit důkazy, které mají potvrdit skutečnosti jím uvedené v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl celním orgánem v průběhu celního řízení vyzván. Pokud toto důkazní břemeno neunes, má to za následek, že z jím tvrzených skutečností se nevychází, což umožňuje celnímu orgánu uložit mu povinnost zaplatit povinné platby v jiné výši, než odpovídalo údajům uvedeným při propuštění dovezeného zboží do volného oběhu. Za účelem řádného plnění fiskálních povinností ze strany daňových subjektů je celní orgán povinen prokazovat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů vedených daňovým subjektem. Pozitivní řešení otázky, zda daňový subjekt unesl důkazní břemeno ve smyslu § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků nemůže být založeno na pouhém popření skutečností uváděných daňovým subjektem. Celní orgán musí předložit dostatek podkladů, které jeho pochybnosti odůvodňují, neboť nelze tolerovat situaci, kdy by celní orgán vycházel pouze z teoretických spekulací nebo konstrukcí, jakkoli pravděpodobných. Totéž však platí i pro daňový subjekt.

V daném případě stěžovatel podal celnímu úřadu celní prohlášení, k nimž připojil mimo jiné kupní smlouvy pro účely vyměření cla a daně z přidané hodnoty. Celní úřad získal následně ve spolupráci se zahraničním celním orgánem kupní smlouvy, v nichž byly uvedeny kupní ceny vyšší. Tyto smlouvy zahraniční celní orgán získal při prověření účetnictví prodávajícího, v němž naopak nedohledal kupní smlouvy, jež stěžovatel předložil s celními prohlášeními. Těmito listinnými důkazy celní úřad vyvrátil věrohodnost stěžovatelem předložených kupních smluv, a bylo proto na stěžovateli, aby prokázal pravdivost údajů uvedených v jím předložených kupních smlouvách. Stěžovatel však kromě tvrzení, s nimiž se celní orgány vypořádaly a následně krajský soud ztotožnil, žádné důkazy k prokázání svých tvrzení nepředložil, resp. nenavrhl jejich provedení. Úvahy stěžovatele zpochybňující správnost závěru krajského soudu, že německý prodejce nemohl mít zájem na deklarování vyšších kupních cen oproti skutečnosti, kdy tento závěr může platit pro něho pouze za podmínky, že by podnikal se ziskem a navíc by přiznával všechny své příjmy včetně

příjmů realizovaných z kupních smluv, nemohou zpochybnit věrohodnost zjištění zahraničních celních orgánů, když jednak zahraničním celním orgánem opatřené kupní smlouvy byly vedeny v účetnictví prodávajícího, a je proto zřejmé, že příjmy z těchto smluv byly řádně zaúčtovány, a jednak, jak už bylo uvedeno, žádný důkaz tuto úvahu prokazující stěžovatel nenavrhl ani nepředložil. Proto krajský soud nepochybil, když v souladu dospěl k závěru, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků s důsledky z toho vyplývajícími. Nejvyšší správní soud proto tuto námitku důvodnou neshledal.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že údaje psané rukou v předtisku kupní smlouvy jím předložené Celnímu úřadu v Žatci jsou psány jeho vlastní rukou, zatímco údaje v předtisku smlouvy získané od zahraničních celních orgánů včetně data jeho rukou psány nebyly a že podpis na jedné ze smluv předložených zahraničním celním orgánem nebyl jeho, k těmto skutečnostem podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlédl, protože je stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Uvedené skutečnosti stěžovatel neuplatnil nejen v žalobě, ale ani ve správním řízení, kde se s nimi správní orgán mohl řádně vypořádat.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s, podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl, a správnímu orgánu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu